

de danske Forfattere var retsløse, og at vore ypperste Genier blandt Forfatterne ikke naaede Beskyttelse udenfor Landets Grænser, enhver fremmed Bogrøver kunde oversætte dem og gengive dem, ofte endogsaa i forkvaklet Skikkelse. Og til min Forbavelse har Folketinget Gang paa Gang ladet passere hele denne Sag uden at skaffe de danske Forfattere den Ret, som andre Landes Forfattere har. Man siger vist ikke for meget, naar man siger, at hvert Aar den Sag kom frem — Alberti var Ordfører — var, jeg vil ikke sige det ledende Motiv, men et af Motiverne, hvorfor det kunde gaa saaledes Aar for Aar, at Provinsredaktørerne ikke vilde betale for Oversættelserne til deres Feuilletoner. Det sagde onskabsfulde Folk den Gang, og om det ogsaa blev modsagt, var der ikke ret mange, der troede Modsigelsen, man troede paa, at Redaktørerne vilde have billigt Stof til deres Aviser, og derfor vilde have Lov til at tage, hvad de kunde og ikke vilde have, at Danmark maatte komme ind under Bernerkonventionen. Se, det viste jo, at Pressen — det var særlig den Gang Provinsaviserne — var en saa uhyre Magt, at den var i Stand til at standse eller hemme Landets Lovgivningsvirksomhed for en Aarrække, hvis det er rigtigt, at det hænger saaledes sammen, eller det blot er en lille medvirkende Faktor. Jeg kan ikke forstaa, at der ikke i Anledning af denne § 19 har rejst sig, om jeg saa maa sige, et samlet enigt Pressehyl over hele Danmark, thi paa Forhaand at udelukke Annoncering — vi behøver jo ikke at kalde det med det grimme Ord: Reklamering, men altsaa Annoncering —, Bekendtgørelse af alt, hvad der hører Medicinalvæsenet til, ikke blot fra Apotekerne, men ogsaa fra Farmaceuterne og en Række Detailhandlere, vil beskære Annoncestoffet for alle Danmarks Aviser i ganske betydelig Grad. Værre endnu vilde det blive, hvis hele dette Annoncestof ved et Pennestrøg her i Folketinget lægges hen til en saakaldt Fagpresse, for den kan De og jeg lave uden at behøve at have været Medlem af Medicinalkommissionen eller af det her nedsatte Udvalg, og vi kan uden at have nogen Sagskundskab blive Redaktør af en Annoncetidende. Vi har før set og her i Tinget behandlet de Kvalifikationer, der skulde til for at være Redaktør og ansvarhavende af en Annoncetidende, f. Eks. Statstidende, og det var ikke store Fordringer, der stilledes: en vis kontormæssig Orden og en vis Evne til at klippe et Avertissement til

— saa er det væsentlige gjort. Jeg haaber ved disse Ord at have indpodet en Gift i den danske Presse, saaledes at den krøller lidt paa Halen og gør Indsigelse mod, at det forbydes den i Almindelighed gode bestaaende Presse at tage disse Annoncer, og at de paa Forhaand lægges hen til et andet Sted, til en saakaldt Fagpresse, idet der snart vil opstaa nogle dertil egnede Blade. Man maa ogsaa lægge Mærke til, at det ikke i § 19 forbydes tyske Fabrikanter at reklamere. De behøver ikke at reklamere paa den Maade, at de indrykker Annoncer i danske Blade, thi her i Danmark holdes en Række tyske Blade. Ikke blot Vittighedsblade, men Ugeblade, f. Eks. et Blad som „Die Woche“ kommer rundt i mange Huse, og hvad vilde der være i Vejen for, at en driftig Reklamør i Tyskland gennem et Tillæg til et saadant Blad spredte Annoncer ud over hele Danmark om et eller andet Stof, de havde opfundet, og som maaske var et ganske fortrinligt Stof, saaledes at der kom livlig Handel med det, medens en herværende Fabrikant, der havde opfundet et lige saa godt eller maaske 10 Gange bedre Stof, vilde staa ganske magtesløs og ikke ved sit Lands Love vilde nyde Beskyttelse og have Lov til at drive sin Næring; men tværtimod vilde være forhindret deri til Fordel for den tyske Fabrik.

De Ord, jeg har sagt, vil jeg ende med en vis Vemodighed. Det er rigtigt, som det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (A. C. Meyer) fremdrog, at naar vi i 90-erne for 16 Aar siden behandlede disse Sager — det var gerne Jens Busk, der var Ordfører for alt Apoteker og Læger vedrørende —, var Omkvædet og det, som egentlig var Folketingets Standpunkt, det Maal, vi skulde naa hen til, en Afløsning af Apotekerprivilegierne, ligesom en Afløsning af en Mængde andre Privilegier, og ligesom Gennemførelsen af Grundlovens Løfte om fri Næring i alle de Forhold, hvor det kan ske uden Skade, altsaa ogsaa om Udvidelsen af de allerede bestaaende Rammer om fri Næring. Men sjælden har der i de sidste 8—10 Aar været et Lovforslag fremme i Danmarks Folketing, som har berørt Næringslivet, uden at Grundlovens Løfte om Næringsfrihed fra Behandling til Behandling er blevet trængt længere og længere tilbage, og vi har set Eksempler paa, at Næringsfriheden er fuldstændig blevet smidt ud af Døren, saa den ikke har haft sit Hoved indenfor den Lov, som endelig er resulteret af Forhandlingerne her paa Rigsdagen. Det er med et vist Vemod, jeg ser paa dette. Jeg